

Parkets kā nezūdoša vērtība

Ingrīda MIČĀNE
Foto: www.webshots.com

Veidojot un iekārtojot dzīvesvietu, cilvēki allaž lielu uzmanību pievērš grīdām. Jau Senajā Ēģiptē un Ķīnā meistari mājokļos lika skaistas un izturīgas koka grīdas. Viduslaikos parkets kļuva par neatņemamu piļu un grezno dzīvojamo namu interjera sastāvdaļu. Bet īstu uzplaukumu parkets piedzīvoja 19. gadsimtā, kad līdztekus mākslas un arhitektūras attīstībai arī grīdas tika veidotas tikpat greznas un krāsainas kā pārējie interjera elementi.

Koka grīdu lielā popularitāte visos laikos izskaidrojama ar vairākām šā dabiskā materiāla priekšrocībām – zemo pašizmaksu, vienkāršo apstrādes procesu un siltumu, ko izstaro dabiska koka grīda. Ja 15. gadsimtā ēkās vienkāršās grīdas lika no garumā sašķelta ozola dēļiem, tad, sākot jau ar 16. gad-

simtu, meistari ozola dēļišus sākuši likt slavenās *skujiņas*

veidā. Vēlāk, 17. gadsimtā, grīdu ieklāšanā sāka lietot tā dē-

vēto *ozola ķieģeli*, kura nosaukums radies, pateicoties ozola dēliša līdzībai ar parasto māla ķieģeli. Gan izmēri bijuši līdzīgi, gan pamatnei izmantots kaļķu cements. Arī šuves starp ozola ķieģeļiem tika aizpildītas ar šā cementa un sveķu maisījumu.

18. gadsimtā Krievijā, Francijā un citviet meistari pilnveidoja dēlišu likšanas meistarību, grīdu fragmentus pārvēršot teju par krāsainām gleznām. Ja parketa vēsturi dalītu posmos, veidotos šāda aina: 18. gadsimts – krievu klasiskā parketa pilnveidošanās posms, kad tika veidotas greznās grīdas pilis Sanktpēterburgā un Maskavā; 19. gadsimts – klasiskā parketa laikmeta uzplaukums; 20. gadsimts – mūsdienīgā parketa un parketa dēlišu laiks, kas iezīmējas ar sarežģītu materiāla struktūru un jaunām ražošanas tehnoloģijām.

